

KUKÁTKO

občasník tvaroženské farnosti

ročník 15. / číslo 1.

duben 2025

↓ Farní ples

↑ Svatý rok 2025

↑ Víkendovka na faře

SLOVO OTCE ROMANA

Zdravím srdečně vás všechny, kteří čtete tyto řádky!

Ve víře slavíme vítězství života nad smrtí. Slavíme ho ve společenství církve i v rodinách. A někdy (někdy i často) se stává, že je třeba dopřát (si) čas tomu, abychom mohli zakusit radost, která díky této oslavě pozvolna proniká do našich všedních dnů.

Nedávno ke mně doputoval tento citát: „Nesnaž se věci vyřešit dříve, než nadejde jejich čas. Přijmi skutečnost, že život je omezen na jednotlivé dny. Když něco upoutá tvoji pozornost, zeptej se Mě, zda je na to dnes ten správný čas. Pokud ne, zanech to v Mé péči a pokračuj v plnění dnešních povinností. Budeš-li se tím řídit, tvůj život se bude vyznačovat půvabnou jednoduchostí: bude čas na všechno a všechno bude ve svůj čas.“

Citát mi připomenul moudrost biblického Kazatele, který praví, že „Všechno má svůj čas....“ (Kaz 3,1-8).

Přeji a vyprošuji v tomto čase nám všem srdce naplněná radostí!
Požehnané Velikonoce.

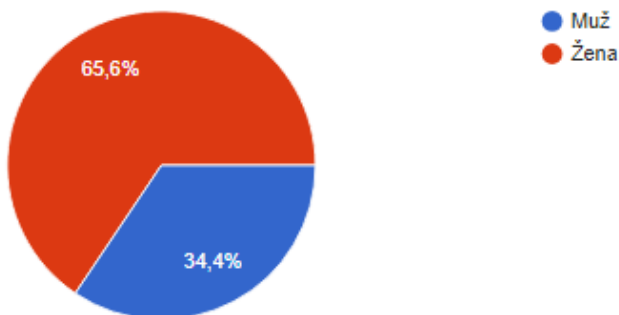
O. Roman

JAK TO CHODÍ V NAŠÍ FARNOSTI

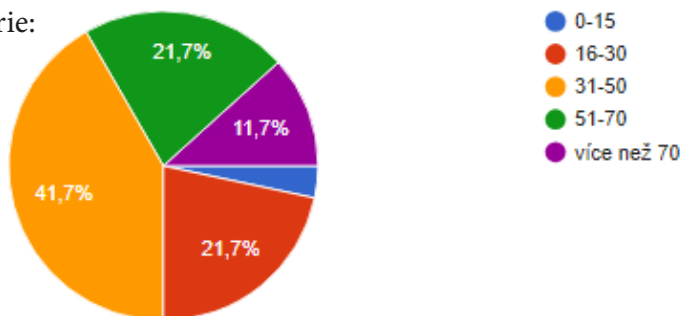
FARNÍ DOTAZNÍK – PODĚKOVÁNÍ

Začátkem února byl mezi farníky rozeslán mailem dotazník, případně byl tento dotazník k dispozici na webu farnosti nebo v kostele v papírové podobě. Dotazník byl anonymní. Vlastní dotazník byl rozdělený do několika okruhů. Tyto okruhy se týkaly například společenství, farních aktivit, služby ve farnosti, prožívání liturgie a způsobu komunikace. Cílem dotazníku bylo získat podněty k prohloubení života naší farnosti, rozpoznat, na co je třeba se ve farnosti do budoucna zaměřit, dozvědět se, co od farnosti očekáváme a co můžeme sami farnosti nabídnout. Každý mohl vyjádřit, co ve farnosti postrádá nebo by chtěl ve farnosti změnit. Každý mohl doporučit, jak farnost více stmelit a jak podpořit společný duchovní růst. Pokud někomu v anketě „něco“ chybělo, byla také možnost to do dotazníku napsat.

Dotazník vyplnilo 64 farníků, z toho dvě třetiny dotazníků vyplnily ženy. Nejvíce farníků hlasovalo ve věkové kategorii 31–50 let, ale našli se i hlasující mladší 15 let nebo starší 70 let.

Věková kategorie:

Dočkali jsme se velice rozmanitých odpovědí. Častou odpovědí bylo, že za silnou stránku farnosti považují farníci našeho pana faráře. Zároveň jste často chválili i viditelnou činnost ostatních farníků.

Výsledky dotazníku budou zpracovány pastorační farní radou, která z nich bude čerpat při dalším rozvíjení života farnosti.

Tímto článkem děkujeme všem, kteří věnovali svůj čas a energii na vyplnění dotazníku a zamysleli se nad farním životem. Děkujeme za Vaše podněty, díky kterým můžeme naši farnost společně rozvíjet. Pevně věříme, že se výsledky dotazníku brzy otisknou v aktivitě našeho farního společenství.

Za pastorační radu farnosti Milena Brzobohatá a Barbora Švehlová

VZPOMÍNKA NA P. THEODORA JANA KALÁBA

Ve Tvarožné se narodila nebo působila řada významných osobností. Jsou v odkazu významné osobnosti na obecních internetových stránkách.

Na prvních pěti místech jsou uvedeni dávní duchovní správci P. Vigsius, P. Schuppler, P. Bartošek, P. Mayer a P. Kosmák. U nich si můžeme připomenout některá půlkulatá a kulatá výročí. P. Martin Alexius Vigsius, který zkoumal krasovou oblast u Křtin nastoupil do Tvarožné v roce 1665. Znamý kazatel P. František Schuppler ukončil svoje tvaroženské působení v roce 1750. P. Václav Bartošek se narodil v roce 1750 ve Velkém Újezdu. Národní buditel P. Ignác Mayer zemřel v roce 1850. U P. Václava Kosmáka si můžeme například připomenout datum 23. května 1880, kdy kázal při loučení se starým kostelem.

Domnívám se, že by mezi těmito osobnostmi, na základě toho co je dále uvedeno, měl být i P. M. ThDr. Theodor Jan Kaláb, exprovinciál řádu minoritů sv. Františka v ČSSR. Jeho půlkulaté výročí úmrtí si můžeme 22. ledna připomenout. Je jedním z 22 kněží, kteří se narodili ve tvaroženské farnosti.

Narodil se 13. listopadu 1888 ve Tvarožné v domě č. 6 v „malozemědělské“ rodině, ve které se narodilo 11 dětí. Ne všechny se dožily dospělého věku. Jeho otec Alois vedl obchod a poštu.

Tvaroženský farář, spisovatel a moravský kukátkář Václav Kosmák píše v jednom svém Kukátku, že si na poště hrával s Jeníčkem. A to byl budou-

cí kněz Jan Kaláb.

Obecnou školu vychodil ve Tvarožné a klasické gymnázium v Brně, kde bydlel v rodině Rosenbergově. Z této rodiny pocházel Leopold Rosenberg, pozdější farář ve Střelicích u Brna.

Po ukončení studia na gymnáziu se Jan Kaláb přihlásil do řádu minoritů. Do řádového hábitu byl oblečen 24. října 1908 v domě noviciátu v Českém Krumlově. Jednoduché sliby složil 25. října 1909 opět v Českém Krumlově. Potom mu bylo umožněno studium na mezinárodní minoritské koleji sv. Theodora v Římě. Byl vynikajícím studentem. Slavné sliby tam složil 26. října 1912.

Řadu let byl hlavním sakristiánem kaple u sv. Theodora. Jeho rektorem byl věhlasný P. Dominik Tavani, pozdější generál řádu minoritů a slavný P. Stefano Ignadi, vzor všech magistrů a rektorů. Prázdniny prožíval v Itálii v Assisi, v Bagnoreggio a na Vinici v Římě. Za jeho pobytu v Římě zemřel jeho krajan klerik fráter Gabriel Zapletal z Brna.

Teologická studia ukončil doktorátem na řádové fakultě sv. Bonaventury u sv. Theodora v Římě „s největší chválou“. Na doktorský diplom dostal zlatou pečeť.

Na kněze byl vysvěcen 10. srpna 1913 v Lateráně v Římě. Hned po vysvěcení byl přijat Svatým Otcem Piem X., který mu vlastnoručně podepsal papežskou benedikci. Po mši svaté na hrobě sv. Petra odjel do vlasti.

Po slavné primici ve Tvarožné působil až do roku 1921 jako kaplan v Brně. Od toho roku až do roku 1924 byl kaplanem u Matky Boží v Jihlavě, kde rovněž pracoval v katolických spolcích. V nelehkých letech 1924-27 byl opět kaplanem v Brně.

Na památné kapitule provincie v roce 1927 v Opavě byl zvolen farářem a kvardiánem u sv. Jakuba v Praze I., kde působil do září 1937. Podařilo se mu tam zbavit klášter od nájemníků, nepřátelských vůči konventu. Tím byl klášter uvolněn pro konvent a klerikát. Dění v klášteře se pod jeho vedením začalo slibně rozvíjet. Podařilo se mu zajistit velké opravy kostela a kláštera u sv. Jakuba a stabilizovat náboženský život ve farnosti.

V září 1937 odešel do Jihlavy k Matce Boží, kde byl po krátkém působení ustanoven generálem řádu P. M. Bedou Hessem od prosince

1939 generálním komisařem a provinciálem minoritské provincie. V těžkých válečných letech byl současně farářem a kvardiánem.

V listopadu 1944 zažil bombardování Brna při které byla větší část konventu zničena i další bombardování Brna v dubnu 1945.

Po válce obnovoval činnost provincie, ve které za okupace náležely čtyři domy v Českém Krumlově, Mostě, Opavě a Krnově k rakouské provincii a Imberg (dnes Brehov u Trebišova) k maďarské provincii. Pečoval o nový řeholní dorost.

Na provinční kapitule v Brně v roce 1946 byl zvolen provinciálem neboli nejvyšším představeným mužského řeholního řádu provincie. Podařilo se mu provincii znovu zorganizovat a rozšířit počet řádového dorostu.

Organizoval opravy vybombardovaného kláštera v Brně a poškozených kostelů. V roce 1947 byl i jeho zásluhou otevřen nový řeholní dům na poutním místě Cvilín u Krnova.

V roce 1950 byla zastavena řeholní činnost klášterů, řádů a kongregací. P. M. Theodor Jan Kaláb byl v dubnu 1950 se svými spolubratry soustředěn (správněji vězněn) nejdříve v Bohosudově, pak v Oseku, na Králíkách a na Moravci. Tam ho tvaroženští příbuzní na povolení navštěvovali. Seděli ale odděleně a mohli s ním hovořit pouze za přítomnosti bachaře. Odtud odešel v roce 1955 na místo duchovního správce řádových sester do Oseku, potom do Opavy k řádovým Milosrdným sestrám, dále k Boromejkám do Plavče, a nakonec do Lechovic k Milosrdným sestrám III. řádu z Brna. Všude působil jako duchovní otec řeholních sester, obětavý zpovědník, dobrý exercitátor, kazatel a příkladný kněz. Poslední dva roky trpěl silným revmatismem a dalšími nemocemi. V té době mu byl posilou a těšitelem spolubratr P. Benvenut Vida, který převzal duchovní správu Milosrdných sester v Lechovicích. Nemocnému nosil každý den svatě přijímání a řeholní sestry, pro které tolik pracoval, mu posloužily až do smrti.

Bývalý farář u sv. Janů v Brně, u sv. Jakuba v Praze, u Matky Boží v Jihlavě, dlouholetý duchovní správce řeholních sester v Lechovicích, v Plavči, v Oseku a na dalších místech, řádový exercitátor a misionář, arcibiskupský, biskupský a konzistorní rada zemřel zaopatřen svatými svátostmi 22. ledna 1970 dopoledne v domě řeholních sester v Lechovicích u Znojma.

Jeho slavný pohřeb byl vypraven 27. ledna 1970 z minoritského kostela sv. Janů v Brně. Slavné requiem, promluvu a rozloučení měl brněnský biskup J. E. Dr. Karel Skoupý. Kázání měl minorita P. Norbert Škrdlík. Pohřbu se zúčastnil a výkrop provedl P. Ludvík Szetela, provinciál minoritů z Krakova. Vlastní pohřeb do řádové hrobky na Ústředním hřbitově v Brně provedl P. Norbert Škrdlík. Pohřbu se zúčastnili téměř všichni otcové a bratři provincie, řada provinciálů, přes 60 kněží, řeholní sestry různých kongregací, příbuzní a množství věřících.

A ještě dodám. Když občas přijel do Tvarožné, tak se rád „na kus řeči“ sešel s farářem P. Františkem Adámkem.

Pro tento článek jsem jako předlohu použil promluvu tuřanského rodáka minority P. Norbeta Škrdlíka, provinciála minoritů, politického vězně a propagátora úcty ke sv. Anežce České.

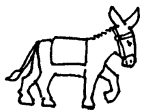
Za zmíněnou promluvu i za fotografie děkuji Františce Dobšákové z Tvarožné, za fotografii Theodora Jana Kalába Aloisi Krčkovi z Mokré-Horákova.

František Kopecký, kronikář ve Tvarožné

CO SLAVÍME VE SVATÉM TÝDNU

Na Květnou neděli si připomínáme, jak Ježíš vjel na

do Jeruzaléma. Lidé mu mávali

a prostírali na cestu

. Zelený čtvrtek je připomínkou

toho, že Ježíš slavil s

poslední

. Na stole měli

Ježíš vzal

a řekl: „Toto je moje tělo“. Pak vzal

a řekl: „Toto je moje krev.“ Po večeři šel do

Getsemanské zahrady, kde ho

Na Velký pátek si připomínáme, že Ježíše

nasadili

a nakonec ho Pilát odsoudil k smrti na

. Bílá sobota je dnem ticha a modlitby, protože

Ježíšovo tělo bylo v

Ježíšovo zmrtvýchvstání začínáme slavit o velikonoční vigílii, kdy žehnáme

a , nasloucháme slovům

a obnovujeme svůj křestní slib. O velikonoční neděli a v následu-

jící dny se radujeme, protože

žije. Aleluja!

PUTOVÁNÍ OD BARBORKY K BARBORCE

V úterý 3. prosince, v předvečer svátku svaté Barbory, jsem se vydala do Mokré na akci „Putování od Barbory k Barborce“.

Toto putování začalo v Mokré pod obecním úřadem u kaple svaté Barbory. U kapličky se sešlo poměrně dost lidí všech věkových kategorií, ale především zde bylo hodně dětí. Akci zahájily Barbora Švehlová s Hankou Ženožickovou. Po přivítání přítomných následovalo krátké povídání o svaté Barboře. Obecně je známé, že svatá Barbora je patronkou horníků. Dost lidí také ví, že svatá Barbora žila v zemi, ve které byli křesťané pronásledováni a za svou víru umírali. Podle legendy byla Barbora jedinou dcerou v rodině bohatého kupce. Matka jí brzy zemřela. Barbora se tajně seznámila s Ježíšovým učením a toužila podle něj žít. Její otec ji ale nechal uvěznit v kamenné věži. Barboře se tam podařilo přijmout křest. Pak ale musela uprchnout a schovávat se. Když ji chytili, byla krutě mučena, a nakonec byla pro svou věrnost ve víře vlastním otcem popravena. Při povídání mě překvapilo, že je také patronkou například pyrotechniků, dělostřelců, matematiků, sedláků, architektů, stavebních dělníků a pokrývačů. Svatá Barbora je také ochránkyní před rizikem náhlé smrti a patří ke čtrnácti svatým pomocníkům, kteří byli voláni zvláště v těžkých chvílích, například při morových epidemiích.

Po přímluvách a modlitbě vyšlo procesí příchozích směrem k lomu. Průvod osvětlovaly lucerničky poutníků. Cílem putování byl vestibul u vrátnice lomu, ve kterém je umístěná socha svaté Barbory. Tuto pískovcovou sochu, ochránkyni zaměstnanců lomu, v roce 2016 vyrobili studenti střední školy

v Hořicích. Ve vestibulu přítomné přivítal pan Zdeněk Zouhar z Mokré (zaměstnanec lomu) a přítomným mimo jiné převyprávěl svědectví pana faráře z poutního místa ve Štípě. Také mě zaujalo, že ve vestibulu mají počítaadlo, kolik dní uplynulo od posledního pracovního úrazu. Konkrétní číslo si přesně nepamatuji, ale bylo poměrně vysoké a představovalo období delší než jeden rok. Na závěr jsme se ještě společně pomodlili. Na rozloučenou každý dostal třešňovou větvičku (barborku); výborné sušenky, které napekla paní Renata Zouharová a balíček cedulek na dárky od paní Ženožičkové.

Jsem ráda, že jsem se na toto putování vydala. Bylo to milé adventní setkání s bezva lidmi. Je skvělé, že v Mokré tuto akci již popáté zrealizovali a přeji jim, ať tato nyní už tradiční akce nezanikne.

Milena Brzobohatá, Velatice

SVATÝ ROK – DUCHOVNÍ OBNOVA S PAVLEM MIKŠŮ

Před Vánoce jsme měli možnost zúčastnit se přednášky o přípravě na Svatý rok, vysvětlení co to Svatý rok je a co nám může přinést a jak ho co nejlépe prožít.

Svatý rok si připomíná dávné židovské přikázání Milostivého léta, kdy se jednou za padesát let prováděl takový restart. Všechny majetky se vraceli původním rodům, odpouštěli se dluhy, propouštěli se otroci a všichni začínali znovu. Člověk si měl uvědomit, že není vlastníkem země, že jsou mu půda i majetek propůjčeny, že jsou Božím darem.

K této myšlence se vrátil papež Bonifác VIII., kdy v r.1300 vyhlásil první svatý rok, který byl spojen s návštěvou Říma, modlitbami v Lateránské bazilice, kdy měl poutník zrekapitulovat život, prosit za odpuštění a obrátit svůj život k Bohu. První myšlenka byla, že se bude konat po sto letech, později, jako v Izraeli, se konal po padesáti letech. Postupem času se ale objevila idea, že 50 let je dlouhá doba a že je lepší 25 let, aby této možnosti mohla využít každá generace. Během historie se několikrát neuskutečnil, např. z důvodu morových epidemií, válek a jiných mimořádných událostí. Také povinnosti poutníka se měnily. Nejprve bylo nutno např.20x navštívit Lateránskou baziliku, projít svatou branou a pomodlit

se určené modlitby, později bylo nutno navštívit i další baziliky v Římě a projít i jejich svatými branami. V poslední době vznikají svaté brány i v chrámech dalších zemí, na různých významných nebo poutních místech, v katedrálách a p., aby této možnosti mohlo využít co nejvíce lidí. S rozvojem dopravy také rostl počet poutníků, kteří se vydávali do svatého města. Od stovek tisíc se množství poutníků zvyšovalo na milion v minulém století. V mimořádném milostivém roku v 2016 vyhlášeném papežem Františkem do Říma doputovalo okolo 20 milionů poutníků, letos se předpokládá 33 milionů lidí. Z prvotního pohledu se můžeme domnívat, že jde o podporu cestovního ruchu, ale když se nad tím zamyslíme, pokud by šlo pouze o cestování a turistiku po Římě, bylo by vhodnější využít dobu mimo Svaté roky, kdy nebude všude tolik lidí a všechno bude klidnější. Nabízí se myšlenka, že tito poutníci touží po nějakém novém impulzu, po změně, po obrodě svého života, a proto se i přes nepohodlí a davové „šílenství“ vydávají na cestu a hledají něco, co změní jejich život, co je přiblíží k Bohu.

K dobrému prožití Svatého roku můžeme využít sedm klíčů:

Svatá brána – branou vstupujeme odněkud někam. Když pouštíme dveřmi někoho domů, pouštíme ho do svého soukromí. V Římských bazilikách jsou Svaté brány zazděné a otevírají se pouze ve Svatém roce. Kristus je branou, skrze kterou přistupujeme k Otci, a otevírá nám cestu k plnému společenství s Bohem. Projítí svatou branou je symbolické vyjádření touhy po duchovní obnově a vstupu do Boží náruče.

Pouť – když se vydáváme někam na cestu, opouštíme to, co máme zažité. Jdeme do neznáma, nevíme, co nás čeká, a svěřujeme se Bohu. Na cestě si člověk uvědomuje, že stačí jen minimum toho, co má, co vytvořil, ale je třeba velká důvěra a touha jít. Opuštěním všeho dáváme možnost Bohu vstoupit do našeho života a nechat ho v něm působit.

Smíření – cílem pouti je odevzdat Bohu lidi, kteří žijí vedle nás, kteří tvoří náš život. Pouť vede k tomu, abychom získali nadhled nad vztahy s druhými. UVědomili si ty náročné momenty, kde to skřípe. Tam, kde je to nejbolestnější, tam jsme povoláni co nejvíc hledat cestu k nápravě, smíření. Doporučil krátkou modlitbu kardinála Špidlíka: „Pane Ježíši, přináším ti tohoto člověka, ty víš, že mne štve, ale požehnej mu, protože i za něj jsi prolil svou krev. Víím, že i on je můj bratr, sestra a i za něj jsi zemřel.“ Odpustit není zapomenout, ale to, že nebudeme vyžadovat pomstu a chtít,

dotyčný aby trpěl celý život. Touha po odpuštění a smíření s druhými i Bohem je jedinou věcí, která nás může dostat do nebe. Nebe je plnost vztahů. Pokud nebudeme s někým smíření, této plnosti nedosáhneme. Odpustit máme nejen druhým, ale i Bohu a sobě. Naším problémem může být i to, že si myslíme, že nám Bůh něco dluží, že na něco máme nárok. Dostali jsme život, místo, kde žijeme, a vše další, co potřebujeme, a je na nás, jaký bude náš život, jak tyto dary využijeme.

Modlitba – rozhovor s Bohem. Dů-

věrně se svěření Otci. V modlitbě Otče náš říkáme Bohu tatínku. Oslovujeme ho s důvěrou a láskou, jako dítě přicházíme k Otci, chválíme ho, děkujeme mu, prosíme, odevzdáváme mu sebe i druhé.

Liturgie – způsob modlitby a její prožívání nám také může pomoci přiblížit se Bohu Otci (někoho, koho si můžeme prostřednictvím otcovství představit) skrze Krista, s pomocí Ducha svatého. Křesťany jsme se nestali proto, abychom měli lehký život, ale aby měl náš život smysl. Když se otevřeme Božímu slovu, může v nás potom působit.

Vyznání víry – i to je modlitba, kdy nejen vyjadřujeme, ale máme i prožívat svůj vztah k Bohu.

Odpustky – jsou jedním z duchovních prostředků katolické církve, které se používají jako podpora věřícím při jejich duchovním růstu a jejich snaze o nápravu následků hříchu. Když člověk jedná hříšně, vzniká nejen vina, ale také určité následky – narušené vztahy nebo škody na sobě i ostatních. Pro získání odpustku se člověk musí vnitřně rozhodnout a vyvinout osobní aktivitu na poli duchovního růstu. K tomu je ještě potřeba splnit určité specifické podmínky, jako je modlitba, dobré jednání ve prospěch druhých, aktivní účast na svátostech (zpověď, svaté přijímání), modlitba na úmysly Svatého otce a být bez závažného těžkého hříchu. Odpustky nejsou „odpouštěním hříchů“, k tomu slouží svátost smíření.

Podle splnění podmínek je můžeme rozdělit na částečné nebo plnomocné a můžeme je přijmout pro sebe anebo pro zemřelé.

Pan Mikšů mluvil ve vztahu ke svátostem o malých dětech. Když dostanou dárek, mají ohromnou radost, servou papír z balíku a to jim stačí. Rodiče jim pak pomáhají objevit vnitřek krabice, rozbalit, ukázat co se s tím obsahem dělá, jak to využít.

V některých případech jsme jako malé děti, a to nejen v přijímání svátostí. Stačí jen to povrchní pozlátko, ale to, co je uvnitř, mnohdy pomíjíme, nevíme, jak s tím naložit.

Sedm výše uvedených klíčů je prostředkem, ne cílem. Cílem Svátého roku není projít všechny brány v naší diecézi, vypravit se do Říma na pouť, odmodlit se určité množství modliteb, hnát se za získáním všech možných odpustků. To není cíl, to je prostředek k tomu, abychom se změnili, aby se Bůh stal součástí našeho života.

Severová Anna

KAŽDOROČNÍ ŽIVÝ BETLÉM V MOKRÉ

K Vánocům v Mokré-Horákově neodmyslitelně patří i „Živý betlém“ u kapličky.

Vánoční náladou nás naladilo několik koled tradičních, ale i těch novějších, moderních. Spolu s vánočními básničkami v podání těch nejmenších jsme mohli opět prožít kouzelný Štědrý večer. Pro spoustu lidí naší obce se tato každoroční událost stala výjimečnou možností si zazpívat, pozdravit své známé a osobně si popřát krásné a požehnané Vánoce.

Tuto krásnou tradici prožívám již podruhé o to intenzivněji, kdy se po předloňském vystoupení nejstarší dcery přidaly i ty dvě mladší. Mám nesmírnou radost, že se nebojí a chtějí se takto zapojit do dění v naší obci. Mohu-li být upřímná, běhá mi mráz po zádech a oči se plní slzami při jejich vystoupení. A věřím, že podobné pocity mají i ostatní rodiče vystupujících dětí. A není to jenom o zpívajících dětech a účinkujících, ale o setkání se s přáteli, kamarády a sousedy přímo na Štědrý den v době, kdy většina lidí již zasedá ke štědrovečernímu stolu.

Možná některé překvapí, že samotnému vystoupení v podvečer Štědrého dne předchází několik týdnů nácvičku koled a básniček s vá-

noční tematikou. Už tyto nedělní zkoušky samy o sobě jsou příjemnou předzvěstí blížících se nejhezčích svátků v roce. V pohodové atmosféře, s teplým čajem a nějakou to upečenou dobrůtkou si děti zpestřují adventní čas.

Ráda bych tímto vyjádřila velké díky všem, kteří se na organizaci této akce podílí, ať už jsou to zpěváci, hudebníci, jejich rodinní příslušníci, dobrovolníci, ale i samotní diváci, zkrátka kdokoliv, kdo dělá Štědrý den v Mokré nezapomenutelným.

Petra Krupová

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA JIŽ 25 LET!

Tříkrálová sbírka, která letos slaví své 25. narozeniny, je největší dobročinnou sbírkovou akcí v České republice. Každoročně se do organizace a průběhu koledování zapojí více než 70 tisíc dobrovolníků. Koledníci přicházejí do domovů s Božím požehnáním, poselstvím milosrdné lásky a prosí o příspěvek pro lidi v nouzi. Za dobu své existence bylo při sbírce vybráno přes 2 miliardy korun!

Všechny obce naší farnosti spadají do Oblastní charity Rajhrad. Přímou v Rajhradě se nachází hospic, kam z větší části vybrané finance

z našeho okrsku směřují. Dále jsou finančně podporovány i jiné projekty rajhradské oblastní charity. Letos budou finance využity mj. na pořízení matrací pro pacientská lůžka v hospici, obnovu vybavení pohotovostní místnosti pro lékaře Domu léčby bolesti s hospicem sv. Josefa, renovaci interiérů budovy hospice, finanční podpora aktivit dobrovolnického centra a dobrovolníků, podpora činnosti Charitní záchranné sítě apod.

Ve Tvarožné se letos vybralo 75 825 Kč, ve Velaticích 62 861 Kč, a Mokré-Horákově 130 637 Kč. Ráda bych tímto poděkovala všem, kteří jste přispěli finančně i těm, kteří se do příprav a koledování v našich obcích zapojili – týmu vedoucích skupinek, koledníků a jejich rodičům, za jejich čas při přípravách a nasazení v den sbírky, panu faráři Romanu Strossovi za podporu, propagaci a požehnání.

Monika Májková, asistentka oblastní charity Rajhrad pro obec Tvarožná

↓ Tří králová sbírka Velatice

↑ Tří králová sbírka Tvarožná

↑ Tří králová sbírka Mokrá-Horákov

FARNÍ PLES

V pátek 1. února jsme se mohli společně setkat na tradičním farním plese, který se letos konal již po čtvrté a po několika letech se opět vrátil zpět do Tvarožné. K tanci a poslechu hrála osvědčená hudební skupina Buch, která nás doprovázela i všemi předchozími ročníky. Slavnostní večer byl obohacen vystoupením velatických mažoretek a vtipným půlnočním překvapením, o které se postarala mládež naší farnosti. Na plese vládla velice srdečná atmosféra, o zábavu a přátelská setkání nebyla nouze.

Ráda bych poděkovala všem pořadatelům za skvělou organizaci, nachystání a přípravu celého večera a spoustu další práce, času a nervů, co je s tím spojených a nemusí být na první pohled vidět. Díky sponzorům a dárcům za pestrou a bohatou tombolu. A samozřejmě díky patří i všem účastníkům za skvělý večer a společně prožité chvíle.

Ples je vynikající příležitostí k setkání napříč našimi farními obcemi, ale i napříč farnostmi. Takže díky všem a již se těšíme na ples příští. :)

Dominika Jagerová

FARNÍ VÍKENDOVKA

Jako každý rok, tak jsme se i letos setkali na farní víkendovce. Ta byla tentokrát inspirována biblickým příběhem o proroku Jonášovi a velrybě. Jonáš, který byl Bohem pověřen, aby ninivany varoval před hrozícím trestem, se však rozhodl před Bohem utéct. Nastoupil na loď, která mířila úplně opačným směrem. My jsme se na lodi plavili s ním a snažili se uniknout Pánu Bohu. Seděli jsme pod stoly v naprostém tichu, aby nás Bůh neslyšel, luštili jsme přesmyčky a pletli rybářskou síť, zatímco kolem nás zuřila bouře. Nakonec nás, ale stejně Bůh našel a „spokla nás velryba“, v jejímž břiše jsme strávili „tři dny a tři noci“, které uběhly za jedinou

noc. Společně s Jonášem jsme si uvědomili, že před Bohem se neschováme, a proto jsme prosili Boha o odpuštění a „velryba“ nás vyvrhla na břeh. Bůh nám poté předal zašifrovaný vzkaz, který jsme museli rozluštit. Během toho nás honily různé hříchy jako Lenost, Lež a Netrpělivost, bránící nám porozumět tou co nám chce Bůh říct. Také jsme hledali roztroušené části mapy na cestu do Ninive a až jsme je našli, vydali jsme se podle ní na dlouhou cestu, z fary až na Santon. Na cestě do tohoto symbolického Ninive jsme museli zdolat několik překážek, ale nakonec se nám podařilo ninivany přesvědčit k obrácení a zachránit je tak před Božím hněvem.

Na této víkendovce se nás sešlo 22 dětí, 9 vedoucích a paní kuchařka. Věřím, že si tento společně strávený čas všichni užili. Posílili jsme vzájemné vztahy, pochutnali si na skvělém jídle a všichni se už těšíme na letní tábor.

Justýna Novotná

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

DESATERO DLE O. KUFFY

6. přikázání – Nesesmilniš

O tomto přikázání jsme se učili snad půl roku. Pan biskup Tondra byl moralista. Nejvíce lidí v pekle je těch, kteří se vysmívají Bohu a potom kvůli hříchu nečistoty.

Když se malý syn zeptá: „Mami?“ „No?“ „Co to je smilstvo?“ „Běž se zeptat taťky.“ „Co je to tati smilstvo?“ Odpoví mu: „Ty, budeš ticho!“ anebo se zasměje a odpoví mu, aby se zeptal mamky. Neumíme o tom mluvit, nebo se tomu smějeme. To je známka nezralosti.

Jsou různé závažnosti hříchu proti 6. přikázání. Na prvním stupínku je smilstvo. Takže co to znamená smilstvo? Když má sexuální styk svobodný se svobodnou. Je to těžký hřích? Ano. Ne však tak těžký, aby ti ho Bůh nemohl odpustit.

O schodek výš je umístěno cizoložství. On je ženatý nebo ona je vdaná.

Na třetím schodku je umístěno krvesmilstvo. Bratr se sestrou.

Otec s dcerou. Matka se synem.

Na čtvrtém schodku, nejtěžší hříchy. S farářem. S řeholní sestrou. V kostele. Na hřbitově.

Takže když řekneš u zpovědi: „Měl jsem poměr...“ A farář se tě zeptá s kým? Nebuď překvapený. Neptám se, protože bych byl zvědavý. Jméno se nikdy neříká u zpovědi. I kdyby se farář ptal, můžeš mu říct: „Nezlobte se pane faráři, ale na to nemáte právo a já nechci mluvit o hříších jiných, ale o svých.“

Ale ptám se s kým, protože je rozdíl, jestli to bylo se svobodnou, s vdanou, se sestrou nebo s řeholní sestrou. Proto se ptám s kým. Abychom věděli, na kterém schodku jsme.

Ke hříchům proti 6. přikázání patří i hřích, když se muž nebo žena sám uspokojuje. Toto ho dělá egoistou. „Na co je mi žena, když si to udělám sám?“ „Na co je mi muž, když si to udělám sama?“ Takový, jaký jsi v sexuální oblasti, takový jsi i venku. Když jsi tady egoista, jsi pak egoistou i tam. ...

Můžeš mít hříchy: touhy, myšlenky, pohledy, řeči, skutky. Měl jsem na pokoji chlapce, který spal pode mnou na trojposchodové posteli. Přišel jsem spát o půlnoci, ale smrad byl slabé slovo. To mě úplně štípalo v očích, nemohl jsem vydržet do rána, šlo jen dýchat pusou. Ráno říkám: „Mariáne, ukaž tu nohu.“ Vystrčil ji ven, měl ji zabalenou a smrděla. Začal jsem to pomalu rozbalovat. V patě měl normálně díru velkou asi jako švestka. Normální díra. Zeptal jsem se ho, co to má. A on začal povídat.

Chodil na průmyslovku do Žiliny. Učil se na samé jedničky. Nepoznal otce a matka mu zemřela 6 týdnů před maturitou. Začal pít, nedodělal maturitu, skončil na ulici. Pak se různě toulal a nakonec mu nějaký farář řekl: „Běž k faráři do Žakovce, on tě přijme.“ Bylo to 180 km v zimě, bylo -25°C, šel pěšky. Trvalo mu to několik dní. „Ale jak se stala ta díra, zeptal jsem se. „Víš faráři, spadl mi do boty kamínek.“ Jsi měl zastavit a vysypat ho, ne? „Ne, byl jsem opilý a bylo -25°C a já jsem věděl, že už bych se znovu neobul. Ale říkal jsem si, že to je jedno že mě tlačí kamínek. Otce nemám, matku taky ne, co s takovým životem.“

Z kamínku měl otlak, infekci, gangrénu, uřízli mu nohu a nakonec zemřel. Jeden nevyspaný kamínek – a on je mrtvý. Toto ti dělá jeden nevyspaný hřích ve tvé duši, když ty svatokrádežně přijímáš.

Byl chlapec, udělal hřích nečistoty na sobě samém. On se z něj nezpovídal, ale místo toho začal víc ministrovat. A začaly se mu nabalovat hříchy – protože při vědomém zamlčení těžkého hříchu je celá zpověď neplatná. Farář si všiml, že často ministruje a zeptal se ho, zda by nechtěl být farářem nebo řeholníkem. A tak se chlapec stal řeholníkem v 19 letech. Říkal si, že se vyzpovídá v řeholi. Když tam přišel, velmi mile ho přivítali a on se zase nevyzpovídal. Dostal ve svých 19 letech těžký zápal plic, nevyzpovídal se a zemřel. Všichni mniši se modlili v kapličky u svíčkách a on se jim naráz zjevil v okně – v ohnivých řetězech a plamenech. „Nemodlete se za mě.“ Cože? „Já jsem zatracený.“ Ty? Jak to? „V mladosti jsem jeden hřích zamlčel a začaly se nabalovat hříchy, protože jsem svato-krádežně přijímal.“ Zmizel. Druhý den ho pochovali u plotu.

Tak i u tebe, jak vypadá tvoje zpověď? Nejčastější oblast je čistota. „Nevyznám to, nebo to tak nějak řeknu zakamuflovaně...“ Ale Bůh vidí, že ty jsi to zamaskoval.

Co teď s tím? To není konec světa. Najdu faráře, kterému věřím, řeknu: „Pane faráři - za mlada jsem se špatně zpovídala – nevím jestli jsem se za mlada zpovídala dobře – pro jistotu ještě jednou... Páchala jsem nečisté skutky na sobě/s druhým chlapcem/s bratrem/s farářem/ se zasvěcenou osobou. Teď to chci dát dokupy.

Farář vyhrne rukáv a chytne tě za ucho? Kdepak. Farář řekne: „Díky Bohu.“ Vždyť bys byla zatracená. Můžeš mít 100 kamíneků, ale když zastavíš a vysypeš, můžeš jít dále. Ale když máš 1 kamínek, co nevysypeš... Jdeš pak do Tesca, nadáváš na vládu. Jdeš do Billy, nadáváš na parlament. Jdeš na volejbal, nadáváš na učitele nebo na rodiče... Ale v tobě je chyba. Máš nevyšpaný kamínek. Všude jen roznášíš ten hnůj, ten nepokoj. Gangréna duše, ty začínáš hnít. Může tě čekat duchovní smrt. Zastavím a řeknu: „Pane faráři, nejsem si jistý s hříchy z mého mládí (5,10, 15 let dozadu), tam mám nevyznaný hřích.“ Nejčastější hřích je hřích nečistoty. Chodí ke mně na zpověď ze široka daleka, někdy zpovídám do jedné nebo do půl druhé v noci. Nikdy se neptám, odkud přijíždí. Jezdí tu taková parádní auta... Říkám jim: „Proč jako jezdíte ke mně?“ „Pane faráři, k vám tam jezdí vrazi a prostitutky, tak radši k vám.“ „Dobře, dobře.“ Nikdy se neptám odkud kdo je. Víte, jak pláčou, když odcházejí? Mám tam krabičku s kapesníky a když namalované ženy pláčou, říkám jim, že klidně můžou plakat, mám tam ještě jednu krabičku s kapesníky. Nikdo to ne-

vidí, jaký velký zázrak se koná ve zpovědnici. Pláčou velmi, ale z radosti. Udělej si generální svatou zpověď, pokud si nejsi jistý. Stačí jeden hřích a můžeš jít do pekla. Můžeš mít 1000 hříchů a když je vysypeš u zpovědi jako kamínky z boty, jdeš vesele dál.

Bůh nikdy neztracuje. Smrt není tma a hotovo. Smrt je přechod odsud tam, tam se potkáš z očí do očí s Ježíšem při osobním soudu. Bůh je láska. Pokud nesneseš lásku, otočíš se a jdeš pryč od ní. Jít pryč od lásky znamená jít do nenávisti – a to je peklo. Bůh tě neztracuje, synu můj, ty se ztracuješ sám. Odmítáním lásky. Bůh jen čeká, kdy ty na něj z toho bahna, ve kterém jsi zavoláš: „Bože, pomoz!“ A on ti odpoví: „No konečně mě voláš do spolupráce! Tvoje hříchy jsou splacené, nejsou.“ Problém je, když se svých hříchů nechceš pustit. „Když nevíš jak, ale chceš, já ti pomůžu. Ale prosím tě, řekni mi, že chceš. Já, tvůj Bůh, se postarám. Pošlu ti takového anděla, který ti tak pomůže, že se perfektně vyzpovídáš.“ Pozor na 6. přikázání. Nejvíc lidí v pekle je z porušování právě 6. přikázání.

Připravil Ondra Vlček

(Zdroj:https://www.youtube.com/watch?v=fYeiFFrb3V8&list=PLrsOPjz4ZSZKJnQKtit-yX_33Uly-XzpWt)

ZVEME VÁS...

HRKÁNÍ O VELIKONOCÍCH

Jako každý rok na Zelný čtvrtek „odletí zvony do Říma pro požehnání od Svatého otce“. Proto zveme všechny děti a mládež, aby přišli vypomoci a abychom společně zvony nahradili velikonočním hrkáním. Ve Tvarožné se bude hrkat na Zelený čtvrtek po mši svaté, na Velký pátek v 7:00, ve 12:00, před 15:00 hodinou (jen kolem kostela) a po večerním obřadu. Na Bílou sobotu v 7:00 a ve 12:00. Sraz je vždy u fary. Pokud máte hrkače a řehtačky, tak je vezměte s sebou, popř. se dají půjčit na faře.

Těšíme se na Vás.

FARNÍ TÁBOR

Zveme všechny děti od 6 do 14 let na farní tvořenskou chaloupku! Letošní tábor se uskuteční v termínu 17. - 23.8.2025 na faře v Heřmanově a celým týdnem nás bude provázet příběh Johanky z Arku. Těšíme se na všechny staré i nové tváře!

Farní Tvořenská Chaloupka

Pro děti od 6 do 14 let

17. - 23. srpna 2025

Fara Heřmanov

Kontaktní osoba: Ondra Vlček
Telefon: 730 806 999
email: farnichaloupka@gmail.com

Přihlašování na webu farnosti:
www.farnosttvarozna.cz
nebo použijte QR kód

FARNÍ PIKNIK

V sobotu 24. května
na farním pozemku v Mokré

(louka u kavárny Mezi stromy)

od 14:00

Na co se můžete těšit:

- zahájení mší svatou
- večerní chvály
- překvapení pro děti
- spousta dobrého jídla a pití za dobrovolný příspěvek

Akce se koná za podpory:

 farnost
Tvarožná

FOTO

KAFE

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA BUDE 14. 9. 2025

KUKátko vychází výhradně pro vnitřní potřebu farnosti Tvarožná za podpory o. Romana Strossy. Za redakci: Klára Ženožičková. Grafika: Matyáš Zouhar. Děkujeme všem, kteří jste přispěli do tohoto čísla. Svoje příspěvky můžete posílat na e-mailovou adresu klarказen@seznam.cz. Uzávěrka pro doručení příspěvků do příštího čísla je 14. 9. 2025. Prosíme o její dodržení! Děkujeme. Redakce si vyhrazuje právo na drobnou úpravu textů. Neprošlo jazykovou korekturou. **NEPRODEJNÉ.**